

BOGDAN HRIB

FILIERA GRECEASCĂ

TRITONIC
crime scene

UNU

Stelian Munteanu este cuprins de o inexplicabilă senzație de insatisfacție. Ca un copil bosumflat că e trimis la culcare. Tocmai când începuse un film la televizor. A treia zi de concediu. Departe de București, de colegi, de șefi, de vecinii de bloc, de șoferii de pe stradă. La mare. În Grecia. Singur. *Aici să fie problema? Singurătatea... Uff...*

Soarele a apus, dar cerul păstrează încă o culoare albăstriu-roșiatică. Aerul nemișcat și fierbinte. Cîțiva nori foarte albi, suspendați aproape de orizont, creează o senzație de acuarelă. Jetul unui avion de pasageri, aflat foarte sus, a desenat o dungă roz și foarte dreaptă. *Ca într-un desen de copil. Liniște și serenitate.*

Camera e dotată cu aer condiționat. Dar nu l-a pornit. *Poate la noapte, dacă nu se mai răcorește.* A ieșit pe balcon, înfășurat în prosopul alb, mare și luxos, după un duș lung și energizant. Strada centrală, aflată la două etaje sub el începe să se anime. S-au aprins reclamele. Văzută de sus, stațiunea arborează un stil profund primitor și civilizată. Fără țipete și cetățeni turmentați. Deși se aud multe vorbe est-europene și, din ce în ce mai multe, românești, localitatea își păstrează decența și curățenia. *Încă n-au ajuns să asculte manele și să injure.*

Tristețe incontrollabilă.

— Prea mulți ani fără concediu, stresul, oboseala, divorțul...

A te trezi vorbind singur sprijinit de o balustradă a Hotelului Elektra Beach din Paralia într-o frumoasă zi de început de septembrie, când străzile sînt pline de voci și forme feminine, pare într-adevăr un lucru aiurea.

Exact la concluzia asta a ajuns și Stelian Munteanu, în clipa în care s-a oprit curentul.

Rahat, asta-mi mai lipsea! După ce că n-am nici un rendez-vous în seara asta, o să rămân și nemîncat. Halal concediu.

Se întoarce în cameră, să caute un chibrit sau o brichetă. *Pentru ce, că doar n-o să-mi aprind o lumînare... În cinstea singurătății și a postului forțat... Își aduce aminte de lanterna din bagaje. Nu se știe niciodată: lanterna, bricheagul, sfoara, prostii din tinerețe...*

Brusc privește spre întunericul de afară. În clădirea de vis-à-vis, un cochet hotel de patru etaje, vopsit în tradiționalele culori alb și albastru, dar pustiu și încuiat, niște raze de lumină se mișcă în spatele unor ferestre de la parter. Încearcă să se uite mai atent.

Deformație profesională!

Pînă să găsească lanterna ascunsă în valiză, lumina clipește de două ori și, în entuziasmul gălăgios al străzii, toate instalațiile electrice repornesc. Instantaneu lămpile îl orbesc iar zgomotele haotice și stridente îi anihilează orice urmă de liniște...

Își privește ceasul și hotărăște că a sosit momentul să iasă. Alege o pereche de pantaloni subțiri bej și o cămașă maro. Pantofi tot maro. Actele le lasă în valiză, ia din portofel o hîrtie de 50 și își îndeasă cheile camerei într-un buzunar. Se verifică o clipă cu un ochi critic în oglindă.

Înainte de a ieși își amintește de luminile ce se mișcau în hotelul de vis-à-vis. Nu se mai vede nimic. *La luptă. Poate voi fi mai norocos în seara asta.*

Galia Kalughina s-a plictisit s-o mai aștepte. E tîrziu, turiștii au ieșit deja la promenadă prin stațiune. Și, în plus, s-a enervat din cauza penei de curent — a rămas în baie, în beznă, cu șamponul pe păr. S-a lovit cu capul de para dușului, săpunul a căzut în vană și ea a alunecat

pe el. Apoi a ieșit să caute o brichetă și s-a trezit cu nasul într-o oglindă. Alte obstacole nevăzute: un fotoliu, paturile, o valiză... O adevărată catastrofă.

Cînd a revenit lumina era la un pas de plîns. De furie.

Camera e un dezastru. Pe ambele paturi, al ei și al Taniei se înșiră mormane de haine colorate. Tricouri, fuste și pantaloni, desuuri în culori sexi, eșarfe și gablonțuri. O trusă de machiaj revărsată tronează pe micul birou. Creme, șampoane, flacoane de ojă și parfumuri... Ca și cum un pluton de majorete s-ar pregăti pentru marele derby al etapei. De fapt, în camera de hotel locuiesc doar două fete. În concediu. La distracție.

Gata. Nu mai stau. Am așteptat-o destul. Îi las cheia la recepție și se descurcă. E treaba ei. Putea măcar să-mi spună unde e și dacă să-mi fac programul singură.

Ochise un polonez simpatic, sau poate ceh, care venea în fiecare seară la Poseidon, o tavernă cu preparate pescărești aflată la doi pași de hotelul ei.

E sigură că Tania s-a întâlnit iarăși cu acel românș visător despre care nu vrea să-i povestească nimic. *Treaba ei, fiecare cu viața lui!* Alege o fustă foarte scurtă de culoarea vișinei putrede și un maieu extrem de decolat de un roz stîns aruncat peste un sutien Triumph care a costat cît jumătate de vacanță. Dar a meritat, efectul era devastator. Un colier de argint cu motive tradiționale grecești, cercei din același set, un inel cu ametist. Sandale cu barete subțiri albe și cu tocuri înalte. Un ultim retuș la machiaj, un pic de fixativ, o picătură de Lancôme Magie Noir și... la dans!

Galia Kalughina vrea să se bucure din plin de vacanță. Știe că este o femeie irezistibilă.

Coboară treptele de la etajul trei al hotelului și se întoarce la stînga spre tavernă. Se cionește nas în nas cu un bărbat îmbrăcat în maroniu și cu un aer rătăcit. Galia bombăne în rusește, bărbatul se scuză într-o limbă

necunoscută. Îl uită în trei secunde, gîndindu-se la polonezul — sau cehul — pe care încearcă să-l vîneze.

Iannis Theodopoulos a terminat un lung raport și simte că îi explodează ochii. *Chestiunile astea administrativ-birocratice nu le arată nimeni prin filme. Parcă toți polițiștii nu fac altceva decît să aresteze bandiți înarmați cu mitraliere și să seducă frumoase blonde acuzate de crime pasionale.* Se ridică amortit de pe scaun și aruncă o privire pe stradă, de la fereastra aflată la etajul unu. Mulțime de turiști la plimbare. Toți par extrem veseli, poate chiar prea veseli. Doar un tip la vreo 40 de ani, îmbrăcat în maro deschis sau bej, pare că nu-și găsește locul printre ceilalți și merge șovăielnic, înconjurat de baloane colorate, souflaki la pachet, bluze decoltate și pălării de paie...

E prea obosit sau e beat... Sau și una și alta... Și-l șterge din creier imediat.

Un birou obișnuit de secție de poliție din provincie. Unica secție de poliție din Paralia. Mobilier nu prea nou, imitație de lemn natur, scaune rotative cu mînerle de plastic lăsate, calculatoare albicioase cu monitoare clasice cu tub catodic acoperite de post-it-uri colorate în galben și verde electric. Multe dosare, eternul stereotip al polițiștilor. Pixuri vechi, creioane, o agendă uzată și deschisă la ziua de ieri. Un pahar înalt de sticlă, cu urme de frappé. Un portofel negru puțin uzat cu acte și bani. O lampă de birou enormă, cu abajur albastru, de care atîrnă un mănunchi uriaș de chei — locul special, ca să fie la vedere. Totul normal, dar ca prin ceață.

Va trebui să merg la un oftalmolog. Asta-i semn de bătrînețe.

S-a încheiat o zi grea și în sediu n-a mai rămas decît el. Și personalul de serviciu. Știe că pînă la toamnă nu va avea parte de concediu; tot litoralul e plin de turiști

și oricînd s-ar putea întîmpla un lucru neplăcut. *Să ne ferească Dumnezeu...*

Iannis Theodopoulos își îndeasă tacticos creioanele, pixurile și dosarele în geanta luată de pe jos, cu gîndul la mîncarea caldă și gustoasă care-l așteaptă acasă. *Alt semn de bătrînețe: în loc să mă gîndesc la nevastă, mă gîndesc la mîncare.*

Cu un oftat apatic se ridică în picioare și exact atunci sună telefonul. Îl privește perplex și se face că nu-l aude. *E vis? Coșmar? Ce naiba mai vor la ora asta?...* Dar soneria nu se oprește și parcă sună din ce în ce mai tare. Oftează din nou, se așază pe scaun lăsînd să-i cadă geanta și întinde mîna spre receptor.

— Alo?...

Mircea Popescu tocmai a terminat de băut primul pahărel de Metaxa 7 stele. Lichidul arămiu îi bandajează cerul gurii și esofagul cu o aromă plăcută. Încearcă să slăbească înlocuind cele două halbe de bere zilnice cu două pahărele de coniac. Costisitoare variantă, dar Mircea Popescu e un om care își poate permite.

Terasa e una scumpă. Foarte scumpă. Chelneri eleganți cu gulere scrobite. Fețe de masă din pînză albă, nu de hîrtie. Mobilă din ratan. Lumină electrică discretă și multe lumînări. Clienți cu pretenții. Costume și cravate. Ceasuri de aur și brățări cu pietre scumpe. Bani mulți. Snobi. Conversație cu tonalitate scăzută. Muzică în surdină. Café-concert, nu grecească.

— Nu crezi că totuși e cam mult în fiecare seară?!

Sotia lui, Nora Popescu, încearcă să mențină cu relativă diplomatie echilibrul interior al acestui om imposibil de citit pînă în cele mai adînci colțuri ale minții sau ale sufletului. Acum și-a cam pierdut tactul obișnuit. Își așteaptă fratele, care întîrzie la cină. Și nu e prima oară. Știe că lui Mircea îi este foame și în curînd va

exploda. E cu aproape 15 ani mai tânără decît el și, în unele momente, diferența se simte.

— Lasă-mă în pace!

S-a hotărît să-i accepte cererea în căsătorie mai mult din motive economice decît sentimentale. Au trecut zece ani de atunci și se întreabă din ce în ce mai des dacă n-a făcut o greșeală. *Și totuși l-am iubit... Ce s-a întîmplat oare? Afacerile lui? Lunile plecate de acasă...? Misterul inventat de presă în jurul lui... Politica? Alte femei?* Întotdeauna ajunge la această ultimă întrebare. Preferă să se oprească. Oftează.

— Mircea, Dan nu ți-a spus la ce oră vine?

— De cînd îmi dă mie Dan raportul?! O să mă duc să-l caut, dacă nu apare în jumătate de oră.

E o seară nesuferită pentru familia Popescu. Nora privește în jur încercînd să nu-și piardă cumpătul. Chiar la intrarea pe terasă un tip stingher, de vîrstă mijlocie, citește prețurile; e îmbrăcat neinspirat în bej și maro. Are o privire sticloasă... *Un sărăntoc amețit.*

Tipul se întoarce și pleacă. Nora caută totuși un bărbat frumos și vesel. *Un tip mai vesel măcar și nu atît de nesuferit ca toți cei pe care îi întîlnesc. Unde au dispărut toți bărbații galanți și binedispuși ?...*

Mișa Pușkin fumează pe stradă. În mers. Încearcă să-și țină țigara cît mai aproape de corp ca să nu ardă pe cineva. Un tip obișnuit, șters, care nu iese în evidență prin nimic. Părul aproape alb, o față nu prea ridată și proaspăt rasă. Ochii foarte vii și de un bleumarin foarte închis. Pantaloni albi și o cămașă cu dungi în două nuanțe de albastru, pantofi sport tot albaștri. Costumație cu fason de ofițer de marină la pensie.

Un tip cu o privire fixă îi intersectează traiectoria. Îl ferește și se uită cîteva secunde după el. Îi înregistrează silueta și trăsăturile. *Avea un aer de victimă. Nu se știe niciodată...*

Abia a sosit și flerul îi spune că evenimentele se vor precipita. *Cineva va trebui să facă o mișcare. Toți jucătorii și-au ocupat deja pozițiile. Cine va acționa primul? Cum și când?* Simte că îi lipsește lupta. Mușchii i s-au încordat în așteptare. Dar pînă atunci plimbarea îi face plăcere, la fel ca o țigară fină sau o cafea grecească la ibric.

Mișa Pușkin nu vorbește mult, nici nu acționează prea mult, dar întotdeauna apare la timp. Vorba aceea: întocmai și la timp!

Mîine ar trebui să fac o excursie pînă la Salonic. Să vizitez Turnul alb și să caut vreun fost colaborator.

Eleni Papastergiu e obosită. Filmul de la televizor a fost cam slab. O comedie romantică pe fundalul unei Londre înverzite și boeme, cu Hugh Grant și Julia Roberts. El librar, ea actriță celebră. Pînă la urmă cu happy-end. În micul apartament e răcoare. Și întuneric. A fost o zi lungă și grea, la Universitate. A avut cursuri toată ziua cu anul pregătitor, iar spre seară a avut ședință de catedră. Plictisitor pentru mijlocul verii. Ideea cu școala de vară e o soluție pentru problemele financiare ale facultății, dar cu certitudine nu bucură nici un profesor.

Oricum n-o să ne dea nimic în plus la salariu.

De la fereastra sufrageriei zărește un colț din portul iluminat și o fișie din construcția masivă a Turnului Alb, de pe faleză. Abia a trecut de miezul nopții și în Salonic viața de noapte e în toi. O clipă îi trece prin cap să iasă la un pahar; în mod sigur ar găsi niște cunoscuți la Maxi. Dar somnul pare mai aproape.

Pentru Eleni Papastergiu zilele se scurg toate cam la fel. Profesor într-un mare oraș universitar. Singură, înconjurată de cărțile și de pietrele ei.

La televizor începe un alt film. O poveste siropoasă de dragoste, pe fundalul turistic al Parisului însorit,

asezonat cu Turnul Eiffel și Place de la Concorde. Închide și încearcă să adoarmă. *Of, prea multe stereotipuri... Iubiri în capitalele turistice europene... Unde găsesc și eu unul? La Paris, la Londra...? În Salonic nu mai sint bărbați liberi?*

Jacques Sardi savurează o înghițitură de vin. Evident roșu. Sec. Franțuzesc.

De la ultimul etaj al Arcului din La Defense poate privi pînă dincolo de Arcul de Triumf din Piața Charles de Gaulle. Cu puțină imaginație vede Obeliscul din Place de la Concorde. Panorama e minunată și de fiecare dată se bucură ca un puști că s-a născut și trăiește în acest oraș minunat. Ca un dar de la Dumnezeu, care să-i aline copilăria nefericită. *Aproape că am uitat anii ăia...*

Dineul e pe sfîrșite. Lumea e cam amestecată, dar a reușit să găsească și cîțiva interlocutori interesați. Evident, femei. Doamne onorabile împodobite cu enorme coliere cu diamante și safire. Tinere sfoase, în aparență, ce aruncă priviri provocatoare încadrate de lungi cercei din platină și briliante. Peste tot bogăție și sclipiri de pietre scumpe.

Oftează și se privește în fugă într-o oglindă. Nu arată tocmai rău. Costumul negru, cămașa albă deschisă la ultimul nasture, ținută dreaptă, fără burtă, ten îngrijit. Părul negru și ochii verzi. Poate că ar fi cazul să se gîndească la o relație stabilă. *Ee, dar nu e cam devreme? Mai am timp...*

Deja începe să caute în minte o soluție pentru întoarcerea acasă: dacă, pînă în Rue Ranelagh, să o taie prin centru sau pe un periferic. Parisul e un furnicar de turiști. În plus, e cam cald pentru această perioadă a anului. Și mai are și mult de lucru. Ca de obicei. La căsuța de la țară n-a mai ajuns de mult, poate în viitorul week-end.

Se îndreaptă spre lift, undeva jos în parcare îl așteaptă un 307 negru, destul de uzat. Păcat că nu are vreo treabă. Ar putea folosi sirena și girofarul acum. Ar ajunge mai repede. În trecere așază paharul pe o tavă și comută telefonul mobil de pe mut pe normal. *Poate mai sună cineva, e totuși prea curînd pentru somn...*

DOI

Un zgomot strident, metalic, umple camera. O sone-
rie! Cu un gest copilăresc, încearcă să-și ascundă capul
sub pernă. Are un cap enorm, foarte greu, care îl doare
teribil. Probabil că a băut prea mult Imiglikos alb demi-
sec urmat de un pic de coniac, dar cu stele puține. *Ca
la bugetari.*

Soarele pătrunde prin perdea și îl orbește. Închide
ochii imediat.

— Ce naiba! Cine poate suna la ora asta?!

Își dă seama că în nici un caz nu poate fi ceasul
pentru că și-a uitat orice mijloc de măsurare a timpului
la București. *Un telefon? Recepția? N-au altă treabă!...*

Privind spre noptieră stupefiat, constată că e chiar
mobilul. Îl apucă șovăielnic, cu ochii mijiiți. Citește nu-
mărul de pe ecran și nu-l recunoaște. O clipă se gîndește
să nu răspundă... *Dar dacă ar fi ceva grav?*

— Da?

— Te-am trezit?

Totul se prăbușește ca un castel din cărți de joc. *Stu-
pid clișeu. Asta-i de pe vremea ziarului.* A recunoscut
vocea. Este ceva grav.

— Da. Sincer, da...

— Îmi pare rău. Nu te caut de plăcere.

— Mi-am imaginat. Dar de la ce telefon sunați? Nu
îl am în memorie.

— S-au schimbat niște numere. N-are importanță.
Avem o problemă.

— Nu pot decît să mă bucur, șefu'. Abia îmi luasem
concediu.

— Nu te cheamă nimeni înapoi. Problema e acolo,
la Paralia.

— Aici?

— Da, o crimă.

— O crimă la Paralia?! Asta-i chiar aiurea.

— Ascultă-mă și încearcă să te concentrezi!

— Da. Și...?

— E implicat un român de-al nostru. Au cerut să fie și cineva de la noi de față la anchetă. S-ar putea să fie o confuzie, n-am înțeles exact. Va trebui să verifici tu la fața locului.

— Dar, șefu', eu n-am pregătire de specialitate.

— E bun și un ziarist, decît nimic. Ești așteptat la sediul poliției din Paralia. Știi unde e?

— Bănuiesc. Am văzut o clădire cu însemne ale poliției la doi pași de hotel, în capătul străzii.

— Perfect. E șapte și zece. La opt te așteaptă detectivul Theodopoulos. Te mai sun ca să-mi spui noutăți. Convorbirea se întrerupe.

— Crimă la Paralia?! Aproape incredibil.

Aruncă telefonul pe pat și se ridică. *Halal concediu. Asta îmi mai lipsea. Doar muncă și iar muncă. Exact ca pe vremurile alelalte...* Se duce clătînîndu-se spre baie. Se împiedică de papuci și de valiza așezată în mijlocul culoarului dintre pat și perete. Își caută trusa de toaletă, reușește să-și pună papucii și intră în baie. Începe să se spele la repezeală. Caută periuța de dinți. Apoi pasta. Barba i-a crescut în două zile.

— Ce poate face un purtător de cuvînt pe post de detectiv?!

Pufnește într-un rîs nervos și reușește să se taie cu lama aparatului de ras.

Iannis își toarnă încă o cană mare de cafea și își simte capul cît un clopot de biserică. Un clopot în timp ce este folosit! *A cîta cafea?* Se uită la ceas, mai sînt puține minute pînă la opt. *O să fie oare punctual?* N-a dormit toată noaptea încercînd să pună în ordine afacerea asta ciudată. De fapt a reușit să ațipească pe

scaun. I se închid ochii din nou. *Ochelarii, ochelarii! Va trebui să nu mai amîn.*

— Good morning, Sir. My name is Munteanu, from Romanian Police.

Tresare brusc și aproape că își varsă cana pe pantalonii. Miriie:

— Bună dimineața. Vă așteptam. Iannis Theodopoulos. Luați loc.

— Mulțumesc.

Camera este luminoasă, dar austeră, ca orice sediu al poliției. Doar sunetele mării și țipetele de pe plajă nu par de-acolo.

— Vă ascult, domnule Theodopoulos.

Îl privește abia acum atent pe cel din fața lui. Un bărbat la fel de amețit ca el. Un om care a picat în mijlocul unei situații neașteptate. Fără chef. Fără să vrea, îl simpatizează.

— Iannis. E mai simplu, doar sîntem colegi.

Munteanu încuviințează cu un zîmbet strîmb.

— Da. Stelian, Stelios pentru voi. Care-i drama?

— Drama e o crimă!

— Ascult cu atenție.

— Povestea e scurtă. Cineva a văzut lumină în Hotelul Alkion și l-a contactat pe proprietar. Hotelul este chiar aici, vis-à-vis de noi.

— Știu, eu locuiesc la Elektra Beach.

— A bănuit că sînt hoți. A sosit un reprezentant din partea proprietarilor, au chemat și poliția... Nici nu eram departe. Clădirea hotelului este în litigiu și sînt toți cu ochii pe ea. Lacătul de la intrarea dinspre plajă era deschis. Înăuntru am găsit victima care ținea în mîna stîngă un bilet pe care scria *Themis 5*. La camera 5 de la Hotelul Themis locuiește compatriotul tău, Daniel Manole.

— Cînd s-au întîmplat toate astea?

— Puțin după miezul nopții.

— Manole unde era?

— În cameră. Aparent se schimba sau își făcea bagajele. Surescitat.

— Și acum?

— E aici. A stat toată noaptea izolat într-o încăpere. Nu avem arest propriu-zis aici.

— Și victima?

— O rusoaică. Tatiana Sevchenko.

— Mobilul?

— Cred că nu este atât de simplu. Domnul Manole nu a vrut să dea nici o declarație pînă nu sosește cineva din partea autorităților române. Se pare că erai cel mai aproape.

— Da, foarte aproape. Și eu am zărit o lumină la hotelul Alkion. Fascicolul unei lanterne. Sau poate chiar două.

— La ce oră?

— Exact în timpul penei de curent.

— Interesant. Se mișcau?

— Aveam senzația că cineva caută ceva. Baleiau stînga-dreapta, dar repet, poate erau două lanterne. De ce ați dorit și un român în anchetă?

— Nu noi am dorit. Se pare că Manole are rude importante. S-au făcut presiuni pe la Ministerul de Externe ca să existe și un reprezentant al autorităților române.

— Interesant. O adevărată tevdatură.

— Să nu mai vorbim. Am stat treaz toată noaptea raportînd în stînga și-n dreapta.

— Eu sînt nevinovat. Eram în concediu.

Greul soarbe o gură din cafeaua răcită. Tace o clipă apoi reia protocolar:

— Vă invit să stați de vorbă cu Daniel Manole. Dar vă previn că discuția va fi înregistrată.

— Perfect. Mulțumesc pentru sinceritate.

— Sîntem colegi...

— Daniel Manole nu are pe nimeni aici?

— Ba da. Sora și cumnatul său, Nora și Mircea Popescu. Acest Popescu pare un tip foarte influent în România; el a cerut prin ambasadă și minister ca la anchetă să participe și un reprezentant român.

— Sînt mulți Popești în România. Mie nu-mi spune nimic numele.

— Ok. Urmați-mă!

Încăperea în care se află Manole este o combinație nefericită între o celulă de închisoare și o cameră de cămin din Grozăvești. *De fapt la cît de des am ajuns eu în cămin în vremurile alea, cine mai știe dacă nu mă înșală memoria.* Pardoseală din mozaic rece, pereți afumați gri, o fereastră cu gratii și un pat metalic; totul aseasonat cu afișe colorate pe care strălucesc palmieri, plaje, hoteluri și vaporase însoțite de sloganul: „Descoperiți insulele grecești“.

Între un zîmbet și un frison de frig, Munteanu îl descoperă la masa din mijlocul camerei pe Daniel Manole. Își dă seama că a stat în biroul detectivului grec și s-a holbat la cafeaua lui, dar nici nu a cerut, nici nu i s-a oferit una. *O să-mi fie greu fără o cafea lungă și amară. Uf, grea e viața... Iar te plîngi, Stelică! Iar te lamentezi?! Clatină din cap să-și revină.*

— Bună ziua, domnule Manole.

— În sfîrșit. Sînteți român, nu-i așa?

— Român.

— Mă bucur. Prefer un polițist român.

— N-aș vrea să vă dezamăgesc, dar sînt purtător de cuvînt al Poliției Judiciare.

— Purtător de cuvînt? Nu trebuia să fie trimis un agent?

Stelian oftează exasperat. Se scarpină în cap, clipește enervat și repetă aceeași frază:

— Eram cel mai aproape.